

Informatie

JAARGANG 3, NUMMER 9

WINTER 2018

KERST 2018

'EER AAN GOD IN DEN HOGE
EN VREDE OP AARDE VOOR ALLE MENSEN.'

IN DIT NUMMER

Kerstgroet	1
Heiloo	2
Statistiek	3
Kafarnaüm	3
Kafarnaüm	4
In Memoriam	5
Colofon	6

**HET BESTUUR WENST U ALLEN EEN
GEZEGEND KERSTFEEST
EN VOOR 2019 ALLE GOEDS.**

Heiloo, St Willibrordus Stichting

Dat de band met de Willibrord na zoveel jaren nog niet verbroken is, mochten we onlangs ervaren toen wij een bezoek brachten aan de Stichting. Het provinciaal bestuur van de Nederlandse provincie bracht een bezoek aan het kerkhof waar, naast honderden patiënten, ook een groep broeders begraven ligt. De laatste die er begraven is, is toevallig mijn achterneef broeder Eligius Dankers. Zoals altijd werden we hartelijk ontvangen in de hal van het hoofdgebouw dat nog steeds de sfeer van weleer uitstraalt en verhult dat het hele gebouw nu bijna honderd bedrijven herbergt en geen enkele patiënt of psychiatrische zorg meer huisvest. Dat gebeurt elders op het terrein, maar ook daarvan is op het eerste gezicht niet veel te zien. De psychiatrie is voortdurend in beweging en daarmee ook de methode van behandelen en de huisvesting van psychiatrische patiënten. Na aankomst wandelden we door het voormalig klooster en ontdekten in de oude bibliotheek een atelier waar voornamelijk uniformen, gelegenheidskleding en kostuums vervaardigd worden. De werknemers daar waren blij verrast met een bezoek van oud bewoners en medewerkers, echte nog levende broeders dus. Heel bijzonder vonden ze het. We gingen door naar de kapel waar niet veel veranderingen hebben plaats gevonden, maar waar wel heel andere activiteiten ontwikkeld worden dan voorheen. Het is nu geen kapel meer, ondanks de structuur die behouden is, maar een gebouw waar vooral veel voordrachten en concerten gegeven worden. Enkele aanpassingen zijn er gedaan wegens de akoestiek, maar voor de rest is het nog altijd die prachtige kapel van weleer. We gingen verder naar de verhalen kamer, de vroegere foyer waar we even konden terugkijken in de geschiedenis van de Willibrord en de verbondenheid met de Congregatie welke door de huidige staf en medewerkers nog steeds wordt gekoesterd. Het is dankzij de Congregatie en haar leden; er woonden destijds meer dan honderd broeders die instonden voor de verzorging van ruim 500 patiënten en voor de hele organisatie van het instituut, dat Heiloo een dergelijk monument en vooraanstaand dienstverleningsinstituut heeft.

De begraafplaats op landgoed Willibrordus is een monument en als zodanig een bezoekje waard.

Op elk graf van een patiënt ligt een gedenksteen met een naamplaatje. Deze zijn onlangs vernieuwd en vervaardigd van de koperen platen van de koepel die opnieuw helemaal voorzien is van nieuw koper. Wij hebben hem allemaal als de groene koepel gekend, maar nu heeft ze weer de kleur van het koper dat nog niet geoxideerd is. Op de graven van de rectoren, doctoren en broeders staat een kruis. Keurig verzorgd.

Er was een deel van het kerkhof dat niet gewijd was. Hier werden voornamelijk de patiënten begraven die zich het leven hadden ontnomen. Die mochten officieel niet in gewijde aarde worden gelegd en werden eigenlijk buiten de begraafplaats gehouden, letterlijk en figuurlijk. Zij werden immers door een zijingang binnengebracht. Er is nu een monument opgericht van de hand van Wilco Kostelijk, die als inspiratiebron het Christusbeeld in Rio de Janeiro voor ogen had bij het uitvoeren van zijn creatie. Het is nog steeds in wording want elke bezoeker die dat wil, kan er een steen aan toevoegen en deze voorzien van een inscriptie. Wilco, die zelf patiënt is geweest, wilde recht doen aan deze overledenen wiens levens ook zin en betekenis hebben gehad. Dit beeld drukt aanvaarding, liefde en welkom uit.

Voor de lunch werden we uitgenodigd in het eet-café naast de verhalenkamer, waar op dat moment ook de burgemeester en de gemeenteraad lunchten. De Willibrord is vandaag een onderdeel van de Heilose gemeenschap en helemaal geïntegreerd in het sociaal gebeuren. Het hoofdgebouw heeft als het ware de vorm van het beeld op de gedenkplaats en omarmt eveneens de gehele maatschappij. Er is plaats voor iedereen. Broeder Theo van den Boer

Statistiek van de Congregatie

Land	Broeders				Totaal *	Postulant	Kandidaat
	Geloften leven	Tijdelijke geloften	Novice 2 ^{de} jaar	Novice 1 ^{ste} jaar			
België	22				22		
Brazilië	8			2	10	3	2
Congo	1				1		
Curaçao	1				1		
Ethiopië	3	4		1	8	2	
Indonesië	53	8	8	8	77	6	
Nederland	25				25		
Spanje	1				1		
Totaal *	114	12	8	11	145	8	2

Pelgrimshoeve Kafarnaüm

De Broeders van O.L. Vrouw van Lourdes en Pelgrimshoeve Kafarnaüm

De toenmalige pastoor van der Laar van Vessem (1890 – 1912) kocht grond tegenover zijn pastorie voor een klooster.

In 1952 schijft pastoor Beekmans in een brief aan Mgr. Mutsaerts in verband met de uitbreiding van het stratenplan van de gemeente Vessem het volgende: Wij menen echter met het ontwerp in het algemeen akkoord te moeten gaan, alleen tegen de inkrimping van de tuin van de oude pastorie door het aanleggen van een nieuwe straat menen we bezwaar te moeten maken. Reden daarvoor is dat, wanneer er in de toekomst een kleine kloostergemeenschap zich hier zou willen vestigen, het wellicht dienstig zou kunnen zijn de daarvoor bestaande pastorie te gebruiken, en dan zou het terrein voor een kloostertuin te klein worden.

In de pastorie in de Servatiusstraat 9 heeft zich nooit een kloostergemeenschap gevestigd maar

wel op Servatiusstraat 11.

Eind jaren 50 werd deze boerderij gekocht door de Congregatie als vakantieboerderij voor de patiënten van de St Willibrordus Stichting in Heiloo. Binnen de congregatie ontstonden in de beginjaren 70 nieuwe initiatieven. Een ervan was het opzetten van kleinschalige gemeenschappen. Broeders gingen gescheiden wonen van het werk. Her en der werden kleine gemeenschappen gevormd veelal in de buurt van waar de broeders werkten.

Nieuwe ideeën groeiden die als zinvol werden ervaren. Het was ook een tijd van onzekerheden. Velen verlieten de congregatie.

Daar tegenover waren er ook broeders die zich juist meer wilden toeleggen op gebed en bezinning, broeders die een leven wilden leiden dat niet zo gehaast en gejaagd was.

Eind 1976 nam een aantal broeders, die in Driebergen regelmatig als bezinningsgroep bijeenkwam, het initiatief om te komen tot een nieuwe leefgroep. Al snel trokken zij in een van de eerste bijeenkomsten de volgende conclusie:

Wij willen een open, gemotiveerde groep zijn die de accenten legt op bezinning, gebed, gastvrijheid en een eenvoudige levensstijl.

Onder leiding van pater Cor van Boekel gingen de eerste broeders, met instemming van het provinciaal bestuur, na een intensieve voorbereiding in augustus 1977 van start om de vakantieboerderij in Vessem om te bouwen tot een huis voor deze groep broeders.

In 1978 werd begonnen met de verbouwing en 11 februari 1979 volgde de officiële opening. Toen kreeg deze vakantieboerderij ook de naam "Kafarnaüm", genoemd naar de plaats in Israël waar Jezus graag vertoefde met zijn leerlingen als Hij behoefte had aan rust.

In alle bescheidenheid mogen we zeggen dat voor het bevorderen van de groei en ontwikkeling van de geloofsgemeenschap in Vessem deze groep religieuzen een verrijking was.

De groep was selfsupporting en koos voor deeltijdbanen om voldoende tijd te hebben voor gebed, bezinning en gastvrijheid. Regelmatig kwamen gasten voor een of meerdere dagen met de groep meeleven. Religieuzen, pastores, leken en groepen die bezinningsdagen hielden onder eigen leiding. In de loop van de tijd kwamen er, voor langere of kortere tijd, broeders bij. Ook verhuisden broeders naar elders voornamelijk naar Dongen, om die verzorging te krijgen die ze nodig hadden. Uiteindelijk was de bezetting zo minimaal dat het bestuur zich de vraag stelde, wat gaan we met Kafarnaüm doen?

In december 1999 kwam een aantal mensen bijeen met het voorstel om Kafarnaüm ook open te stellen voor pelgrims. Het voorstel werd besproken met het provinciaal bestuur. Zij konden met het voorstel instemmen, zodat op 25 november 2000 het project Pelgrimshoeve Kafarnaüm van start kon gaan.

Er werden pelgrims-weekenden georganiseerd en de cursus "wonderen" kwam van Duizel naar Vessem. Veel belangstellenden uit de omgeving van Vessem kwamen naar de Pelgrimshoeve. Pelgrims en wandelaars van de Camino in de

Kempens, een evenement dat sinds 2005 jaarlijks terugkeert op 25 juli. Zij maken gebruik van Kafarnaüm om te overnachten. Veel pelgrims die op weg gaan of zijn naar Santiago de Compostela vertrekken van hier of overnachten hier. Regelmatig worden er terugkomweekenden gehouden waarin deelnemers hun verhaal en foto's met elkaar kunnen delen.

De Pelgrimshoeve organiseert jaarlijks een midwinter wandeling. Dit jaar met het thema "de symbolen van de pelgrimstocht". De wandeling begint en eindigt op de Pelgrimshoeve en voert door het prachtige landschap van de Kempen. Een zeer belangrijke activiteit is het pelgrimeren met de jeugd. Kinderen van groep 8 en jongeren van de middelbare school die vanuit hun school pelgrimeren naar de Pelgrimshoeve Kafarnaüm. Zij doen dit onder begeleiding van een pelgrim en hun leerkracht. Tijdens de wandeling proberen zij de kinderen op hun manier kennis te laten maken met de pelgrimstocht van hun leven; hen bewust maken van het levenspad dat zij bewandelen. Jaarlijks zijn dat zo'n 800 kinderen die bezinnend op weg gaan. Onder deskundige leiding proberen zij de kinderen na te laten denken over hun eigen leven, hun eigen pelgrimsweg, en het invullen ervan. Al deze activiteiten zouden niet mogelijk zijn zonder enthousiaste gastouders en werkgroepen, die zich beschikbaar stellen waaronder Broeder Fons van der Laan die inmiddels verhuisd is naar Eindhoven.

De Pelgrimshoeve heeft de laatste jaren veel verandering ondergaan. Er is een aantal jaren gewerkt aan een professionele organisatie. Dat was ook wel nodig omdat de tijden veranderen en er gewoon meer professionaliteit vereist is.

Er is nog een broeder van onze congregatie die deel uitmaakt van het bestuur. De meerderheid is geen religieus en sinds 2016 is Pelgrimshoeve Kafarnaüm een zelfstandige stichting.

De stichting beheert het pand dat nog steeds eigendom is van de broeders van O.L. Vrouw van Lourdes.

De Pelgrimshoeve draait volledig op vrijwilligers.

Er is een coördinator aangesteld die de diverse werkgroepen begeleid. Die taak is in de goede

handen van broeder Adri Brooijmans van de broeders van Huybergen.

Het provinciaal bestuur van de Nederlandse Provincie van de congregatie staat positief tegenover de ingeslagen weg en volgt de ontwikkelingen. Zij heeft er alle vertrouwen in dat dit project door gaat zoals het is bedoeld.

Graag wens ik alle vrijwilligers van harte een gezegend Kerstfeest en voor 2019 alle goeds.

Broeder Jan Klein Overmeen

In Memoriam broeder Caspar van Schaijk

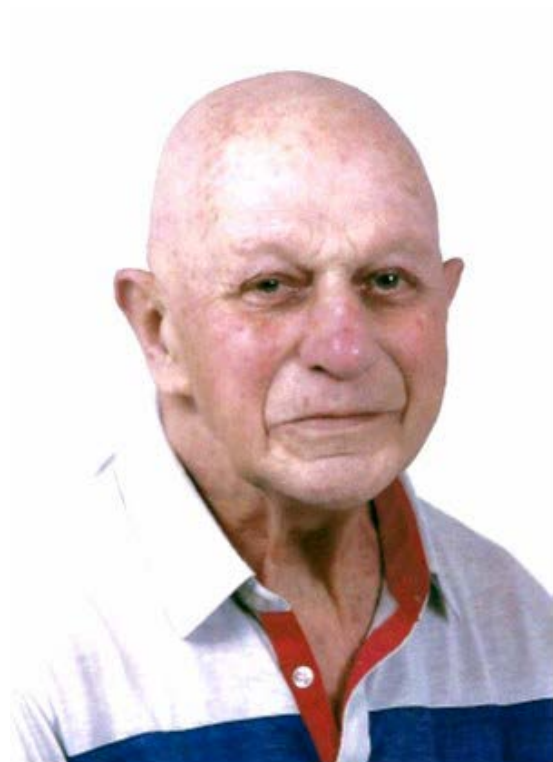
Broeder Caspar (Willie) van Schaijk werd geboren in Berghem op 7 juni 1935 als 4de in de rij van 10 kinderen. Met ere noemen wij de namen van zijn ouders: Sebastiaan van Schaijk en Jacoba Thijsen. Hij groeide op in Berghem, volgde er de lagere school en ging op jeugdige leeftijd naar het juvenaat in Dongen.

Willie ontving het kloosterkleed en de naam Caspar bij de inkleding op 19 maart 1951. In maart 1952 is hij op ziekteverlof gegaan om in december van hetzelfde jaar weer terug te keren. Zijn eerste professie legde hij af op 8 december 1953. Na zijn noviciaat werd hij naar Heiloo gezonden waar hij de B opleiding volgde en afrondde. Van 1958 tot 1960 werkte hij in Den Haag op de ziekenzaal met oude mannen. In 1960 werkte hij op Voorburg in Vught waar hij de zorg kreeg over patiënten met psychische problemen. Maar dat hield hij niet zolang vol want in december van datzelfde jaar keerde hij terug naar Den Haag waar hij weer voor de oude mannen ging zorgen op de ziekenzaal.

In 1962 vertrok hij naar Overdonk in Dongen waar hij de zorg kreeg over "licht" psychiatrische patiënten en zwakbegaafden zoals hij zelf schreef.

In 1967 verhuisde hij wederom naar Heiloo en ging van daaruit werken bij zwakbegaafden in Heerhugowaard.

In Heiloo kwam hij ook in aanraking met de Zonnebloem. Dat was in 1975. Ruim 40 jaar is hij vrijwilliger geweest bij deze organisatie. Ruim 100 keer heeft hij groepen begeleid tijdens vakantie-

weken op verschillende plaatsen in Nederland, zowel op de boot als in vakantiehuizen. In 2015 is hij door de Zonnebloem in de (zonne) bloemetjes gezet. Hij werd geprezen voor zijn enorme inzet in al die jaren en ontving daarvoor een oorkonde en de gouden speld met inscriptie 40.

Hij zal ongetwijfeld een bijdrage hebben geleverd om honderden mensen, gehandicapt of niet, van een fijne en onvergetelijke vakantie te laten genieten. Met trots kon hij vertellen over zijn vrijwilligerswerk voor de Zonnebloem en hij heeft in de loop der jaren een hele verzameling van foto's, onderscheidingen en oorkondes verzameld

In 1983 verhuisde hij van Heiloo naar Delft en werkte in de bejaardenzorg.

Dat was ook de periode waarin hij als vrijwilliger mee ging met de Nationale Bedevaarten om zieke en gehandicapte mensen te begeleiden op bedevaart naar Lourdes. Dat heeft hij zo'n 12 keer gedaan. In zijn aantekeningen schreef hij dat hij in 1997 met pensioen ging. Daarna breidde zijn vrijwilligerswerk voor de Zonnebloem alleen maar uit.

Broeder Caspar heeft in vele conventen gewoond. Het liefst woonde hij in een kleine groep want dat was overzichtelijk en hij kon zichzelf zijn. Broeder Caspar was een man met geheel eigen gewoontes, een heel eigen levensstijl. Altijd bereid tot helpen daar waar nodig maar het moest wel passen binnen zijn programma. Het mocht zijn gewoontes niet doorkruisen. Zijn fietstochten en wandelingen moesten op tijd doorgaan, hij moest op tijd rusten. Hij ging graag met de broeders mee op vakantie maar moest wel vooraan in de bus zitten.

Opvallend was dat hij zowel in Dongen als in Eindhoven altijd op de hoogte was van het reilen en zeilen in zijn directe omgeving. Vaak vroegen wij ons af waar hij toch al die informatie vandaan haalde. Het klopte ook vaak als hij in alle onschuld iets aan tafel vertelde. Hij kon meeluis-teren op afstand. Legde zijn oor te luisteren bij deze of gene. In Dongen kwam men erachter dat hij het raam van zijn kamer altijd open had staan.

De medewerkers van de ziekenboeg stonden vaak buiten onder zijn raam te praten.

Broeder Caspar heeft veel samengewerkt met broeder Frans Pikkemaat om de laatste zorg te geven aan een overleden medebroeder. Hij vond het fijn

dat te mogen doen. Bij het leegruimen van de kamer van een overleden broeder kwam hij altijd kijken of er nog iets voor hem bij lag vooral boeken. Op zijn gezellig ingerichte kamer staan kasten vol met boeken. Hij gaf dikwijls een boek cadeau als een van de medewerkers afscheid nam.

Een jaar geleden werd bij hem een ongeneeslijke ziekte geconstateerd. Kanker. Hij koos ervoor geen behandelingen te ondergaan.

Wij hadden respect en bewondering voor de manier

Waarop hij het onvermijdelijke aanvaardde. In de morgen van zondag 23 september is hij in alle rust overleden.

Broeder Caspar heeft naar het voorbeeld van onze stichter Glorieux de werken van barmhartigheid in de praktijk gebracht. In het Evangelie hoorden we Jezus zeggen: "Alles wat je gedaan hebt voor een van de minsten van mijn broeders heb je aan mij gedaan."

Dank je wel broeder Caspar voor je inzet voor onze congregatie en je medemensen. Rust in vrede.

Broeder Jan Klein Overmeen

Colofon

Informatie verschijnt 2 à 3 keer per jaar en is een uitgave van de Nederlandse provincie van de Broeders van O.L. Vrouw van Lourdes.

Lay-out en eindredactie: Gerda van den Bos en Jan Klein Overmeen.

Druk copyshop 's-Hertogenbosch

Contactadres: Provinciaal bestuur Brs O.L. Vrouw van Lourdes, Glorieuxlaan 4, 5613 LN Eindhoven.